

Sygn. akt: III AUa 1583/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Lucyna Guderska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **W. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt: VIII U 598/12;

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża W. K. kosztami zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 1583/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że W. K. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresach od 1 kwietnia 1999 r. do 3 czerwca 2001 r. oraz od 15 czerwca 2004 r. do nadal. ZUS stwierdził również, że W. K. w okresie od 4 czerwca 2001 r. do 14 czerwca 2004 r. nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu. Ponadto organ rentowy określił miesięczną podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe i wypadkowe, na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za poszczególne miesiące od kwietnia 1999 r. do nadal. W załączniku do decyzji wskazano wysokość należnych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy od przedstawionych w decyzji podstawy ich wymiaru. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że składki za okres od kwietnia 1999 r. do września 2001 r. uległy przedawnieniu. Wskazał też, że nieopłacone kwoty składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy ustalone od podstawy wymiaru określonej w decyzji, wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi we własnym zakresie od następnego dnia po

terminie płatności do dnia zapłaty włącznie, bezzwłocznie należy wpłacić, zgodnie z art. 47 ust. 4, 4a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, na właściwe rachunki Zakładu.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. K. wniósł o jej uchylenie oraz uznanie spornych okresów, jako nieskładkowych, a także umożliwienie objęcia ubezpieczeniem społecznym przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. W uzasadnieniu argumentował, że z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, jednakże ze względu na uzyskiwane dochody z tej działalności nie jest w stanie sprostać tym wydatkom.

Zaskarżonym wyrokiem z 12 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że W. K. prowadzi nieprzerwanie pozarolniczą działalność gospodarczą od 11 czerwca 1991 r.

Odwołujący figuruje w rejestrze podatników, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą od 1 grudnia 1994 r. Odwołujący nie zgłaszał informacji o przerwach w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Odwołujący zgłosił do ZUS obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 1 grudnia 1994 r. i od tej daty opłacał z tego tytułu składki. Z uwagi na podjęcie przezeń zatrudnienia w/w obowiązek ustał z dniem 15 lipca 1996 r.

W okresie od 1 marca 1998 r. do 31 marca 1999 r. W. K. podlegał z mocy ustawy ubezpieczeniom społecznym m.in. w zakresie emerytalno - rentowym, jako rolnik, a od 1 kwietnia 1999 r. odwołujący powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym w ZUS.

W okresie od 4 czerwca 2001 r. do 14 czerwca 2004 r. odwołujący był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez płatnika Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, jako pracownik w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawca podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 1 kwietnia 1999 r. do 3 czerwca 2001 r. oraz nadal od 15 czerwca 2004 r.

Odwołujący nie złożył w ZUS dokumentów zgłoszeniowych oraz rozliczeniowych za w/w okresy.

W dniu 5 stycznia 2011 r. do Inspektoratu ZUS w K. wpłynęło zaświadczenie Urzędu Gminy w K. o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 3 stycznia 2011 r.

Z uwagi na brak zgłoszenia W. K. do ubezpieczeń w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS, w siedzibie organu rentowego przedłożono W. K. w dniu 7 stycznia 2011 r. pismo z 5 stycznia 2011 r. z prośbą o wyjaśnienie okresu prowadzenia działalności gospodarczej.

W dniu 2 lutego 2011 r. wnioskodawca dostarczył organowi rentowemu następujące dokumenty: kserokopię umowy o pracę z 17 sierpnia 2001 r. z datą zatrudnienia od 1 września 2001 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, kserokopie świadectw pracy z 31 sierpnia 2001 r. za okres od 4 czerwca 2001 r. do 31 sierpnia 2001 r. oraz z 14 czerwca 2004 r. za okres od 1 września 2001 r. do 14 czerwca 2004 r.

W dniu 9 lutego 2011 r. odwołujący złożył oświadczenie o nieprzerwanym prowadzeniu działalności gospodarczej od 11 czerwca 1991 r.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie W. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Sąd wskazał, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym,

chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. W cytowanym przepisie chodzi o faktyczne wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej, które to pojęcie jest zdefiniowane w ustawie z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl art. 2 cytowanej ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Sąd podkreślił, że zgodnie z art. 14 ust. 1 i 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przedsiębiorca ma prawo we wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej określić późniejszy dzień podjęcia działalności gospodarczej niż dzień złożenia wniosku. Oznacza to, że istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego, wedle którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być jednak wzruszone.

W judykaturze wyrażono pogląd, iż w ocenie, czy zostały podjęte czynności zmierzające bezpośrednio do rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej, należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar (wolę) osoby prowadzącej działalność gospodarczą. Rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub koncesji. Prowadzenie działalności pozarolniczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala w sposób jednoznaczny ustalić, iż odwołujący nie miał żadnych przerw w prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej. Wniosek ten wynika zwłaszcza z oświadczenia odwołującego z 9 lutego 2011 r., z informacji Urzędu Skarbowego w K. z 30 marca 2011 r., a także z opodatkowanych przychodów wnioskodawcy. Dodał przy tym, że zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury w sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym. Obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego. Ani przepisy prawa o działalności gospodarczej, ani tym bardziej przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie stanowią o możliwości dowolnego zawieszania (przerywania) jej prowadzenia, powodującego brak obowiązku ubezpieczenia społecznego, jak również nie przewidują uznaniowości i dowolności w zakresie obejmowania tym ubezpieczeniem i wyłączenia z niego. Skutek w postaci podlegania ubezpieczeniom społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą powstaje z mocy prawa i trwa przez cały czas spełnienia warunków określonych w normie art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 8 pkt 1 lit. c obowiązującej od 1 stycznia 1999 r. do 31 marca 2003 r. ustawy z 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. c obowiązującej od 1 kwietnia 2003 r. do 30 września 2004 r. ustawy z 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia oraz na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c obowiązującej od 1 października 2004 r. ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w brzmieniu obowiązującym do 19 września 2008 r., obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegały osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które były osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Zgodnie zaś z treścią art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w brzmieniu obowiązującym do 20 września 2008 r., obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą, z wyłączeniem jednak tych osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Podkreślił, że zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 12 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym

Funduszu Zdrowia, art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących działalność pozarolniczą powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych. Natomiast z treści art. 16 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 17 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, art. 74 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, wynika, że do ubezpieczenia zdrowotnego osób objętych ubezpieczeniami społecznymi stosuje się odpowiednio przepisy regulujące zasady, tryb i termin zgłaszania do ubezpieczenia społecznego.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 26 grudnia 2008 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, z zastrzeżeniem ust. 9 i 10. Składka w nowej wysokości obowiązuje od trzeciego miesiąca następnego kwartału. Natomiast w stosunku do składek należnych za okres od 1 stycznia 2009 r., zastosowanie ma w/w przepis w brzmieniu obowiązującym od 27 grudnia 2008 r., a zatem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od 1 stycznia do 31 grudnia danego roku.

Sąd wskazał, że z treści art. 16 ust. 4 pkt 1 w/w ustawy wynika, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą finansują w całości, z własnych dochodów składki na ubezpieczenia społeczne, a z treści art. 17 ust. 3 tej ustawy, że osoby te same obliczają składki na ubezpieczenia społeczne i przekazują, co miesiąc do Zakładu. Z treści art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 cyt. ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 29 grudnia 1999 r.) wynika, iż płatnik składek przesyła w tym i terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca i za dany miesiąc, nie później niż do 12 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie, przy czym płatnik składek, opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową, a po zmianie tego przepisu, która zaczęła obowiązywać od 30 grudnia 1999 r., płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, nie dalej niż do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie, przy czym płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową.

Natomiast zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, która obowiązywała od 1 stycznia 1999 r. do 31 marca 2003 r., do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących pozarolniczą działalność stosowało się przepisy określające podstawę wymiaru składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 2. Z uwagi na powyższe podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne tych osób do 31 marca 2003 r. stanowiła zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, z uwzględnieniem ust. 9 i 10 art. 18 ustawy systemowej.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 2 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (obowiązującej od 1 kwietnia 2003 r.) oraz art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w brzmieniu obowiązującym do 26 marca 2009 r., podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących pozarolniczą działalność stanowiła zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75% przeciętnego wynagrodzenia. Składka w nowej wysokości obowiązuje od trzeciego miesiąca następnego kwartału. Zgodnie zaś z treścią art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w brzmieniu obowiązującym do 27 marca 2009 r., podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących pozarolniczą działalność stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor

Polski". Składka w nowej wysokości obowiązuje od 1 stycznia do 31 grudnia danego roku. Wyżej powołany przepis w brzmieniu nadanym ustawą z 23 stycznia 2009 r. stosuje się do składek należnych za okres od 1 marca 2009 r.

Z treści art. 26 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 29 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia i art. 87 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, wynika, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność są obowiązane bez uprzedniego wezwania, opłacić i rozliczyć składki na ubezpieczenie zdrowotne za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek na ubezpieczenie społeczne.

Z kolei z treści art. 21 ust. 2 w/w ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia oraz art. 79 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wynika, że składka na ubezpieczenie zdrowotne jest miesięczna i niepodzielna.

Jak postanowiono zaś w przepisach art. 53 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z 14 grudnia 1994 r. (obowiązującej od 31 maja 2004 r.) oraz art. 104 ust. 1 i art. 107 ust. 1 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę (przy czym w brzmieniu do 31 grudnia 2002 r. – co najmniej najniższe wynagrodzenie), opłacają osoby prowadzące pozarolniczą działalność za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący w okresie od 1 kwietnia 1999 r. do 3 czerwca 2001 r. oraz nadal od 15 czerwca 2004 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Natomiast z uwagi na to, że w okresie od 4 czerwca 2001 r. do 14 czerwca 2004 r. był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez płatnika Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, jako pracownik w pełnym wymiarze czasu pracy, odwołujący powinien podlegać obowiązkowo ubezpieczeniu zdrowotnemu. Wniosek ten wynika wprost z treści przepisu art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym osoba prowadząca działalność gospodarczą, zatrudniona jednocześnie na podstawie umowy o pracę, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym tylko ze stosunku pracy, jeżeli jest zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy lub osiąga co najmniej minimalne wynagrodzenia. Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlega taka osoba tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Tym samym w okresie jednoczesnego prowadzenia działalności gospodarczej i zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) W. K. mógł podlegać tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd podkreślił, że odwołujący w istocie nie kwestionował wskazanych w zaskarżonej decyzji miesięcznych podstaw wymiaru składek, ani też określonych w załączniku do tej decyzji kwot składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy ustalonych od podstawy wymiaru określonej w przedmiotowej decyzji, a odwołanie swoje oparł na twierdzeniu, że nie stać go na opłacenie zaległych składek, gdyż w spornym okresie miał zbyt mały dochód z prowadzonego przez siebie sklepu. Taka argumentacja wobec wyżej powołanych przepisów z przyczyn oczywistych nie mogła jednak odnieść zamierzonego skutku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Łodzi, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

W apelacji od powyższego rozstrzygnięcia W. K. wniósł o jego zmianę i uwzględnienie odwołania.

Apelujący nie precyzując zarzutów podniósł, że zgłoszenie do ZUS obowiązkowego ubezpieczenia było wymogiem pracodawcy w celu uzyskania umowy o pracę, nie sądził on jednak, że uzyskane dochody z tej pracy nie pozwolą mu na normalne i godne życie. Wskazał, iż prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w formie sklepu spożywczego na terenie wiejskim przynosiło mu dochód ok. 1000 zł miesięcznie, dlatego opłacenie składek w ZUS-

ie jest niemożliwe, natomiast ubezpieczenie w KRUS-ie z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego umożliwiłoby normalną egzystencję.

Apelujący podniósł również, że z umowy o pracę uzyskiwał dochód ok. 800 zł miesięcznie, zaś ostatnie trzy lata w rolnictwie to klęski, które przyczyniły się do zerowych dochodów z tej działalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Poza sporem jest, że W. K. prowadził w okresie objętym zaskarżoną decyzją pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej i – poza okresem od 4 czerwca 2001 r. do 14 czerwca 2004 r. – nie posiadał innego tytułu do ubezpieczeń społecznych. Niesporne jest również i to, że od 1 kwietnia 1999 r. skarżący nie składał w ZUS dokumentów zgłoszeniowych oraz rozliczeniowych i nie opłacał składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe i wypadkowe) oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. W świetle powyższych okoliczności organ rentowy prawidłowo przyjął, że pozarolnicza działalność gospodarcza jest obowiązkowym tytułem do ubezpieczeń społecznych skarżącego i określił w będącej przedmiotem sporu decyzji podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, ubezpieczenie wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy w wysokości wynikającej z treści art. 18 ust. 8 i art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej regulujący obowiązek podlegania ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym przez osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym. Obowiązkowe (a zatem przymusowe) ubezpieczenia emerytalne i rentowe powstają automatycznie, z mocy prawa, w momencie zaistnienia po stronie ubezpieczonego okoliczności, z którymi ustawa wiąże powstanie określonego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Przymus ubezpieczeń społecznych ma służyć zabezpieczeniu danego ubezpieczonego przed określonymi zdarzeniami związanymi z niezdolnością do pracy, starością itp.

Należy przy tym podkreślić, że skarżący ani w odwołaniu, ani w apelacji nie zakwestionował ani okoliczności nieprzerwanego prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach wymienionych w decyzji, ani też określonej przez organ rentowy wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy a podnosił jedynie fakt osiągnięcia z tej działalności niskich dochodów, które wystarczały mu jedynie na utrzymanie. W świetle niekwestionowanych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji za całkowicie bezzasadny należy uznać wniosek skarżącego o zakwalifikowanie okresu wskazanego w decyzji, jako okresu nieskładkowego. Skoro bowiem, jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, skarżący podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu niewątpliwie prowadzonej działalności gospodarczej, to – zgodnie z art. 16 ust. 4 ustawy systemowej – jest on zobowiązany do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne. Okresy nieskładkowe wymienione są enumeratywnie w art. 7 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) i nie ulega wątpliwości, że okresy, w których skarżący prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym, nie mieszczą się w dyspozycji tego przepisu. Natomiast z wnioskiem o objęcie ubezpieczeniem społecznym rolników skarżący winien wystąpić do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego a nie ZUS.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł o jej oddaleniu.

Z uwagi na trudną sytuację finansową skarżącego, Sąd na mocy art. 102 k.p.c. nie obciążył go kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.